

THƯ GỬI DẤU YÊU (11)

Yêu dấu!

Tháng sáu ở quê mình giờ chắc đang mưa, còn tháng sáu ở đây, nóng như giận dữ, trút đổ bụi bặm lên mọi vật. Thái dương thần nữ tỏa nhiệt, lảm liệt dương oai, hung hãn phún xuất thạch thiêu đốt hết tế bào. Em nhức đầu kinh khủng, em khó chịu vô cùng. Cứ muốn ngâm mình suốt ngày vào bồn tắm, để tìm một cảm giác dễ chịu hơn, khổ nỗi, số kiếp của em không được nhân nhã, không được tiêu thụ tâm anh "hoa mở tóc kẹp". Càng không có quyền nuốt trọn thời gian dịu dàng trôi qua.

Em ghét quá, ghét vô cùng cái nắng chói chang. Đã vậy, mấy nhỏ nhà em, lại bày đặt cái màn thể thao gia, biểu diễn tẩm thân "ròm", bệnh hoạn dưới ánh nắng gay gắt như có lửa của mặt trời. Bọn chúng, rủ em đi phơi nắng. Em gắt lên "Đồ điên, muốn giỡn với lửa hả:"

Chúng nó tui ngầu bỏ đi, ném theo cái nhìn rất khó thương. Nhưng mà, em bằng lòng lắm. Cả nhà đi hết, em không còn vương bận, không còn sợ cái nhìn soi mói, không còn phải nghe những thanh âm inh ỏi, trẻ trung, từ dàn máy hát nơi phòng khách, đang được phóng đại tỏa rộng thắm âm những bản nhạc thời trang, cuồng nhiệt.

Em già nua phải không anh, nhiệm theo tính anh đó: Những lúc rỗi rảnh, em chỉ muốn được yên lặng, để nghĩ về anh, để nghĩ về tình yêu của hai đứa. Mỗi tháng trầm, mà em đã chấp nhận như một an nhiên gìn giữ từ bao ngày tháng qua. Anh đến vội vàng, từ gã, không một lời hò hẹn. Chỉ biết, lúc nào anh đến em hoàn toàn thuộc về anh, lúc nào anh đi, em cũng hoàn toàn thuộc về anh. Vẫn mãi mãi là thế, em cứ mộng mơ, theo dết tình yêu. Nhưng, em không đòi hỏi, em, sẽ chẳng bao giờ muốn anh phải đền bù một điều gì. Em cho, nhưng không cần nhận. Em đã yêu, đã thương anh rất đúng nghĩa, rất đúng mực, thì không cần phải suy tính, cân đo gì cả. Người ta bảo, vũ trụ có những gì. Em trả lời: Vũ trụ có anh. Anh là gì? Anh là vũ trụ. Hay nói đúng hơn, anh là lẽ sống của em. Khi nói ra điều này, em cảm thấy bất hiểu với gia đình. Nhưng, chắc ba má sẽ thông cảm cho em. Vì, má cũng rất yêu ba và nước mắt bao giờ cũng nhỏ xuống, phải không anh? Nói vậy, chớ sau này các con cũng như em, thì em sẽ "ganh lắm". Mình mang nặng, để đau, nuôi dưỡng nó nên người, mà nó chẳng đoái tưởng đến, chỉ biết người dựng kẻ lạ thì buồn chết! Mâu thuẫn quá không anh? Tại em mê muội anh quá đỗi đó thôi! Nhiều lúc em muốn được ví như khói thuốc như chất cà phê đang ở trong sương tủy của anh, đang mỗi ngày, mỗi giờ kề cận. Em dám hỏi, anh thủy chung với thuốc lá, cà phê đến thế. Thì sao anh không thủy chung với em tương tự, hả anh! Nghĩ thế, chứ em không chát vắn anh đâu! Vì chúa đã nói "... Dù ta biết viên kim cương chỉ là chất than - đá kết tinh lại nữa, ta có vì thế mà không quý nó đâu... "

Anh yêu quý! Em bật mí điều này, anh đừng kinh hãi nha! Và cũng cảm nghĩ bây là em..., đang quá u khiêu gọi. Tại trời nóng... đó thôi! Em đang chẳng,... chẳng có gì che thân trong lúc này cả, cứ thế mà ngồi yên viết thư cho anh, thỉnh thoảng cũng ỡng ẹo soi bóng trong gương. Nhưng, anh đừng lo, của nẻo em đã gài then, đóng chốt. Gã hàng xóm, dù có mắt thần cũng không thể nhìn xuyên suốt được. Duy..., anh thì khỏi phải nói. Nhắm mắt lại tưởng tượng cũng vẽ được chân dung của em. Em có hư đốn không anh? Chắc chắn là không. Vì em chỉ hư đối với mỗi anh, chỉ anh mà thôi! Em ngạo mạn, đứng đưng với mọi trần tục trên cuộc đời. Em lãng mạng với cỏ cây, với trời đất. Em chợt buồn với những cơn gió hăm hiu, em chợt xao xuyến với nhụy hoa hé nụ, em dạt dào với sóng biển, em tàn ngán với đêm qua thật chậm. Nhưng chưa bao giờ em cảm thấy lãng mạng với con người. Xung quanh em như có hàng rào, có kềm gai, thành trì vây bọc. Ai, dám mạo hiểm, dám phiêu lưu, chỉ chuốc họa vào thân. Lén vào cung gấm là u đầu, sứt trán, thương tích đầy người. Em từng thách thức, đó ai đó lung lạc được tình cảm của em. Đó ai đó gạt anh ra ngoài cuộc sống của em.

Anh thương! Trời vẫn còn nắng. Mùa hè, đêm, cũng ngại ngừng buông rũ. Nắng, vẫn mặc nhiên lán lướt. Đêm, e dè lán trốn. Em thêm một cơn mưa, em thêm cái mát lạnh như hơi ướt từ bàn tay rịn mồ hôi của anh xoa nhẹ lên làn gáy của em. Em chợt nhớ đến những cơn mưa ở quê nhà, những cơn mưa của tháng 6, giăng phủ cả bầu trời. Mưa liên tục, mưa không ngớt mưa trắng xóa khắp cùng lối đi. Mưa ướt hết cả vùng lân khuất. Mưa rơi trên đầu, thấm vào tóc, thấm vào thân thể, thấm vào lòng em một nỗi buồn tuổi nhỏ. Tuổi nhỏ cơ cực của em, đội nắng, dầm mưa suốt quãng đời thơ ấu. Trí nhớ của em là những vũng nước đọng, bên cạnh đám muỗi đói tàn nhẫn sống bám vào những con người xanh xao, cơ hàn. Có nhiều đêm, mưa ngập ướt hết chỗ nằm, cả nhà phải thay phiên nhau tát nước. Em chưa hiểu hết được. Đời sống, sao lắm nhọc nhằn. Chỉ biết khóc. Chỉ không ngủ được, mà sao thương quá cảnh nghèo khó của gia đình.

Em thoát lên từ ao tù, từ bệnh hoạn, đói rét, từ tận cùng của cuộc sống, nên em càng hiểu được. "Xây dựng tình cảm là xây dựng cuộc sống mà muốn xây dựng cuộc sống, ta phải hết lòng với nó, ta phải mến yêu lấy công việc mà ta đang có, và ta phải dấn thân".

Em, như vậy là quá đủ. Có anh. Có được một công việc vững chãi, có sự đùm bọc và thương yêu của gia đình. Có tới một tương lai rực rỡ mai sau.

Quá đủ, phải không anh yêu? Góc đời nào của anh. dù trôi dạt, dù phải gánh chịu, dù phải chia xẻ, dù phải trải qua nhiều thử thách nữa, thì thửa đất này, trái tim đó đã thuộc về anh mãi mãi. Tháng sáu, giữa cơn nóng em thêm một cơn mưa. Như em thêm yêu anh, em, thêm và thêm lắm, hồi anh thật thương yêu!